

The background of the cover features a stylized mountain range in dark blue against a bright yellow sky. White clouds are scattered across the scene. In the foreground, a coiled blue rope with a silver ice axe attached to it is positioned diagonally. The rope has a textured, braided appearance. The ice axe has a silver head and a dark handle.

VĚSTNÍK

Klubu alpišťů českoslov.
v Praze.

Bulletin du Club Alpin Tchécoslovaque
Prague

Ročník II. Květen-Červen. Číslo 3.

KRÁSNÉ LETNÍ LÁTKY JAKÉ POSLEDNÍ MODA ŽADÁ...

Elegantní novinky vlněné, hedvábné
i prací, na pláště, komplety, šaty a
blůzy - naleznete vždy v dokona-
lém výběru a levných cenách v mých
závodech

Vzorky na venek zdarma

BARHOŇ

PRAHA - NÁRODNÍ TR.
SMÍCHOV

Arbesovo nám.

ŽIŽKOV

Husova tř.

Státní správa železniční

snáží se ulehčiti všem cestování po československých státních drahách a dáti tím příležitost k rozvinutí cestovního ruchu, jak domácího, tak cizineckého. Za tím účelem upozorňujeme zvláště na tyto výhody:

1. **Nedělní a sváteční zpáteční jízdenky** se vydávají jen ve spojích, určených jednotlivými ředitelstvími státních drah (do 80 km; z četných středisk téměř všeobecně). Nedělní zpáteční jízdenky se slevou 33% z normálního jízdného platí:

- a) přes neděli: pro jízdu tam v sobotu a v neděli a pro jízdu zpět v neděli a v pondělí do 12 hodin;
- b) přes svátek: pro jízdu tam v den předcházející svátku nebo ve svátek a pro jízdu zpět ve svátek nebo v nejbližší všední den po svátku do 12 hod.;
- c) následuje-li za sebou neděle a svátek anebo naopak, anebo několik svátků: pro jízdu tam v předcházející všední den až do posledního svátku nebo v neděli a pro jízdu zpět o některém z těchto svátků, nebo v neděli, nebo v nejbližší všední den po nich do 12 hodin. Zpáteční jízda musí být nastoupena vlakem, odjíždějícím podle jízdního řádu ze stanice určení, na niž jízdenka zní, nejpozději o 12. hodině. Nedělní zpáteční jízdenky se vydávají pro 2. a 3. třídu vozovou osobních vlaků. Spěšných vlaků nebo rychlíků možno použít, doplatí-li se normální příplatek na स्पешný vlak nebo na rychlík za trať uvedenými vlaky projížděnou. Přerušení jízdy je vyloučeno. Děti od dovršeného čtvrtého do dovršeného desátého roku, nebo děti mladší, je-li pro ně žádáno místo, platí poloviční ceny nedělních zpátečních jízdenek.

2. **Okružní jízdenky** vydávají se po celý rok s libovolným dnem vydání a na vzdálenost nejméně 300 kilometrů pro celou jízdu. Okružní jízdenky platí všeobecně 60 dní ode dne, který si objednatel určí. Cestující může na okružní jízdenku voliti cestu zcela libovolně, vždy však tak, aby celá cesta tvořila aspoň ideový uzavřený kruh. Stanice výchozí i konečná musí být vždy táž. Jedna a táž trať může být na okružní jízdenku projeta dvakrát, avšak délka trati takto projížděných nesmí být delší, než tři čtvrtiny celé okružní

jízdy. Uzavřený ideový kruh je dovoleno přerušiti pěší turou nebo jiným dopravním prostředkem. Celá okružní cesta na jednu okružní jízdenku může být rozdělena nejméně na 3 a nejvýše na 10 úseků. V každém úseku pak možno přerušiti jízdu jednou na potvrzení stanice. Při pokračování v jízdě nutno dáti okružní jízdenku znovu u staniční osobní pokladny orazítkovat. Okružní jízdenky se sepisují pro všechny pravid. vlaky pro přepravu cestujících, vyjma vlaky přepych., a to pro libovolnou třídu vozovou. Sleva je odstupňována podle počtu úseků a celkové vzdálenosti a činí 20 až 40%. Pro děti od 4—10 let (nebo mladší, je-li pro ně žádáno místo) vydávají se okružní jízdenky se slevou 50%. Okružní jízdenky možno objednat u všech výdejen jízdenek, vyjma zastávky, na zvláštním tiskopisu, který zájemci poskytnou výdejna zdarma, a to nejpozději tři dny před nastoupením jízdy.

3. Společnosti (společné jízdy):

A. Jízdy pravidelnými vlaky.

Při jízdách společností na více než 16 km u osobních vlaků, 31 km u स्पешných vlaků a rychlíků poskytuje se bez jakýchkoliv průkazů 25 až 40% slevy podle počtu zakoupených jízdenek.

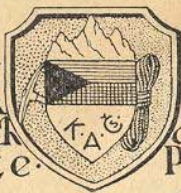
4. **Zpáteční jízdenky pro स्पешné vlaky, pro rychlíky a zpáteční jízdenky sdružené co do druhu vlaku.** Cena zpáteční jízdenky za normální jízdné pro स्पешné vlaky, pro rychlíky nebo za normální jízdné sdružené co do druhu vlaku rovná se dvojnásobné ceně jízdenky na jednu jízdu za normální jízdné osobního vlaku a jednoduchému příplatku pro स्पешné vlaky nebo pro rychlíky, platnému i pro jízdu zpět. Na vzdálenost přes 300 km platí tyto zpáteční jízdenky 10 dnů.

Kde není železnice, použijte automobilní dopravu ČSD., která propůjčuje turistickým a jiným korporacím k zájezdům do zvlášť význačných míst republiky automokary za výhodných podmínek. Kromě pravidelných jízdy, jež jsou publikovány v jízdních řádech, jsou zaváděny ještě jízdy podle potřeby a zvláštní jízdy na objednávku. Informace podá každá železniční stanice neb příslušné ředitelství státních drah.

Ceskoslovenské státní dráhy.

V Ě S T N Í K B U L L E T I N

Klubu alpinistů československých v Praze. du Club Alpin Tchécoslovaque Prague.

Valná hromada Klubu alpinistů československých

konala se dne 22. března t. r. o 22. hod. v paláci spolku YMCA. Přítomni byli zástupci Ústředí KČST. pp. konservátor Jeníček a tajemník Černý, předseda Svazu lyžařů pan ing. Jauris, zástupce pražské odbočky Pohorské jednoty Radhošť p. ing. Kurečka, dále zástupci našich odboček: z Plzně pp. primář MUDr. Čipera a Malcher, z Hradce Králové p. Pilnáček ml. a p. Kern z Mladé Boleslavi a mnoho pražských členů, mezi nimi zejména také příznivec a člen našeho Klubu p. Prunet, řed. Denisova ústavu v Praze.

Mimořádný význam měla účast našeho milého hosta z bratrské Jugoslaviie p. doc. MUDr. Branimira Gušiče a jeho choti ze Záhřeby.

Po zahájení schůze předsedou Klubu řed. Pilátem pozdravil přítomné jménem Ústředí KČST. vzletnou řečí pan konservátor Jeníček a za spřátelené organisace Jugoslávské pan doc. MUDr. Gušič.

Předseda vzpomněl pak zemřelých členů Klubu pp. JUDr. Nováka z Prahy a Ašenbryla z Hradce Králové, jakož i zasloužilého latranského horolezce Fr. Denése z Karpathenvereinu a JUDr. Romana Kordyse z Polského Towarzystwa Tatrzańskiego. Přítomní uctili památku všech zemřelých povstáním.

Pak přikročeno k jednotlivým bodům programu. Na přání členů nebyl čten ani protokol o jednání na poslední valné hromadě, ani výroční zpráva proto, že byly uveřejněny ve Věstníku. Protokol, výroční i pokladní zpráva byly pak jednomyslně schváleny. Odstupujícímu výboru bylo poděkováno za jeho dosavadní činnost a uděleno mu absolutorium.

Při volbách, jež byly provedeny aklamací, byl zvolen za předsedu řed. R. Pilát, za místopředsedy pp. univ. prof. MUDr. H. Šikla vrch. rada Stát. lesů a statků Č. Hevera. Za členy výboru byli zvoleni: pí Vlasta Štáflová a pánové: vrch. řed. A. Fleischer, J. Fořt, Th. Frenzl, inž. Gottmann, Jar. Honzů, leg. taj. J. V. Hyka, ing. C. Myšák, leg. rada JUDr. J. Pořízek, J. Říhá-

nek, Lad. Škvor a M. Záloha. Za náhradníky pp.: ing. St. Hanuš a A. Vosátka. Za revisory účtů sl. R. Turková a p. ndp. dr. L. Janko. Valná hromada zplnomocnila výbor, aby se doplnil kooptací na nejvýše 16 členů.

K návrhu brněnské odbočky zplnomocnila valná hromada výbor, aby podrobně dojednal rámcové stanoviny pro odbočky v dohodě s jednotlivými výbory těchto odboček.

Dále bylo usneseno vybírat od nově přijatých členů zápisné Kč 5.—. Členské příspěvky pro rok 1935 byly upraveny takto: řádný člen Kč 20.—, akademik Kč 15.—, rodinný člen Kč 10.— a dorostenec Kč 10.—. Nárok na bezplatné zasílání »Věstníku« mají řádní členové a akademici.

Na návrh výboru Klubu byli jmenováni čestnými členy KAČS. pp. Don Miguel Rábanos a J. M. Guilera Albinyana. Dopisujícím členem KAČS. byl zvolen doc. MUDr. B. Gušič.

Don Miguel Rábanos je předseda spolku »Montañeros de Aragón« v Zaragoze a zasloužil se o to, aby byla hojně obleslána členy spolku v Zaragoze výstava fotografií španělských hor, kterou pořádal náš Klub v Praze v roce 1933 společně s Ibero-americkým ústavem. Don M. Rábanos, výborný fotograf-amatér, je horlivým propagátorem Pyrenejí a aktivním horolezcem.

J. M. Guilera Albinyana je předseda horské odbočky společnosti »Centre Excursionista de Catalunya« v Barceloně a jeho zásluhou byla shora zmíněná výstava obleslá nejen fotografiemi, ale i katalánskou odbornou literaturou. Nový náš čestný člen požádal nás v roce 1934 o vyslání horolezeckého instruktora do Barcelony. Tento úkol byl svěřen panu ing. Horskému, který působil jako instruktor v táboře u jezera St. Maurici v pyrenejské skupině Encantats. Pořádání mezinárodního alpského kongresu v roce 1935 je svěřeno korporaci, jejíž předsedou je p. J. M. Guilera Albinyana.

Univ. doc. MUDr. Branimir Gušič ze Záhřebu je přírodovědec, známý svoji badatelskou činností anthropogeografickou a propagací horské turistiky v málo známých krajích Jugoslaviie. MUDr. Gušič přednášel již dříve v Praze v Zeměpisném ústavě o Prokletíích a Durmitoru, ve Slovanském ústavě o člověku Dinarských Planin a v Jadranské Stráži o ostrově Mljetu. V březnu r. 1935 uspořádal p. MUDr. Gušič v Praze i v několika českých městech přednášky o Dinarských horách a zasloužil se o uspořádání výstavy Durmitoru, které se účastnil náš Klub společně s Československo-Jihoslovanskou Ligou a Národopisným odd. Národního Musea.

Posledním bodem programu byla debata o návrhu na závazné pojištění čle-

nů Klubu proti úrazu, která vyzněla v usnesení, aby bylo s pojišťovnou jednáno na podkladě pojištění pro členy nezávazného.

Ježto nebylo volných návrhů, ukončil předseda zdařilou valnou hromadu výzvou, aby se členstvo hojně účastnilo pátečních klubových schůzek v kavárně »Louvre« a horolezeckých cvičení.

Po vyčerpání programu přednášel MUDr. Gušič o krásách Durmitoru v Dinarských horách a přivítal srdečnými slovy spolupráci našeho Klubu se spřátelenými organizacemi jugoslávskými.

Na konec uspořádal náš obětavý člen pan Janouř velmi zdařilou přednášku o Severních rakouských Alpách, doprovázenou pěknými světelnými obrázky.

Ladislav Škvor:

Ve Walliských Alpách.

Skrovný spánek je přerván ve dvě s půlnoci. Tma a rámus. Venku to hlomozí, zamřížovaná okna se otřásají a celá Gandegghütte se chvěje. Vitr hvízdá a skučí. A v téhle slotě na turu! Kamarád jde na poradu s vůdcem a v zápětí slyším bohatýrské rány do dřevěných schodů: to jsou jeho horské boty. Alois Graven, který je pokládán se svým bratrem Alexandrem a Adolfem Julenem za nejlepší zermattské vůdce, se už vrací z meteorologické obhlídky: mnoho si od toho neslibuje, bude to namáhavé — ale půjde to. Chystá si lano, pikl — a na Breithorn!

Pojala nás měsíčná noc. Na obloze ani mráčku. Matterhorn nás svým gigantickým zjevem div neomráčil. I v noci okouzluje jeho klasické, neskonalé půvabné formy; i v noci jsme hypnotisováni tím zkamenělým krásnem, které si nedovede představit ani nejbujnější fantasmie. Zalit měsíčním svitem, vypadal Matterhorn jako sněhem poprásený přelud.

Místo očekávané sloty příjemné překvapení: vítr sice je, prudký a silný, ale není to již ten víchr, jehož jsme se zprvu tolik obávali. I teď to pěkně fíčí, ale tak vlažně, že se nám to až nelíbí: budeme se později bořit. Zvoníme botami o kamenné zápraží a už jsme ve sněhu. Vzkročíme ještě tu a tam na vyčnívající balvan či skalisko, ale brzo jsme na ledovci. Vůdce roztáčí lano a za chvíli jsme k sobě všichni tři připoutáni.

Obertheodulgletscher je veliký rozlehlý ledovec. S ledovcem Furgg splývá v nepřehlednou plochu, jež se prostírá až k Matterhornu. Viděti teď mnoho není, spíše se zdá, že se tmí. To měsíc se skryl do náhle se vynořivších mraků, jichž je nějak víc a víc. Zato větru ubylo; slábne vůči-hledně, jen teple je stejně: stíráme si pot a rozepínáme kabáty. Stoupáme mírně, rovnou k jihu. Skupinu lyžařů, sjíždějící proti nám, nevidíme, slyšíme jen svištění lyží.

Pod Theodulhornem se rozednívá. Je to 150 m vysoká skála nad Theodulským průsmykem. Říká se mu také Matterjoch a je hranicí mezi Itálií a Švýcarskem. Míjíme italskou chatu Rifugio Alberggo Principe di Piemonte ve výši 3322 m, obcházíme Malý Matterhorn a stoupáme příkře serpentini. Vůdce s námi obezřetně kličkuje: to se vyhýbáme zasněženým trhlinám v ledovci. Mlčíme a hledíme jen do sněhu, který nám brýle barví na zeleno. Slyšíme jen rupání sněhu pod nohama, nárazy piklí a šustot lana. Dlouho tak stoupáme.

Najednou cítíme mlhu. Hrkne to v nás. Což pak jsme oslepli? Kolem nás bílé nic, jen husté mléčno. Tentam Matterhorn, tatam Theodulská chata, po obloze ani památky. Než dále! Ale již po půlhodině je znáti na vůdci neklid; stojíme znova a čekáme raději, bude-li v té sněžné poušti lépe. A náhle modrá díra v bílé kaši. Přezene se přes ni sice jemňoučký závoj páry, pak ji zavalí žok nové mlhy, ale v mžiku tu zeje znova, a druhá, třetí. Tamhle také a hle: kouká z ní Matterhorn. Ten malý. Ale hned se to okno zase ucpává. A tak se to honí a mele hezkou chvíli. Vůdce ubezpečuje, že nad námi svítí slunce.

Když se ohlédneme, překvapení. Jsme sotva dvacet metrů od obávaných ledových propastí, které hrozí na úbočí Breithornu. To je hrob Hermanna Perrena, onoho švýcarského vůdce, který byl skoro 150krát na vrcholu Matterhornu... Otevřený led zeje, varuje a je dobrým poučením, že i tak snadný výstup, jako je na Breithorn, může být za špatného počasí nebezpečný. Než se vzpamatujeme, je po mlze. Chutě se pouštíme do příkrého svahu Breithornu a záhy vidíme pod sebou skvostný labyrint divoce rozeklaného ledovce Klein-Matterhornu. Teď je sníh tvrdý, zledovatělý a nezbu- de, než vysekávatí piklí stupy do stmého srázu. Asi tak ve 4000 m slunce. To jsme je uvítali, a což teprve vrchol!

Breithorn, 4171 m. Čepice sněhu, kterou jsme již několik dní obdivovali z Nikolajského údolí, s Gornergratu či Gornerského ledovce, je nyní bílá baň. Praží do ní slunce, ale horko nám není. Bezvětrí je naplněno příjemně studeným, skoro mrazivým vzduchem. Tak skvostný rozhled jsme po dnešní mlze nečekali. Přes 30 čtyřtisícimetrových vrcholů vidíme a ještě více ledovců. Kdo to studené a úchvatné království uvidí, nezapomene: to je obraz pro celý život. A je-li co na světě velebného, pak je to tady. Prostota, klid a mír vyzařuje z těch nebetyčných velikánů. Dojímají a drtí zároveň: Monte Rosa, oslňující pyramida ledu a sněhu, po Mont Blancu nejvyšší Evropa; bílá kupa Lyskamm i sněhem zaváté Zwillinge s pohádkovými převisy; nekonečně krásná vidina Matterhornu: ten titan, ač ne nejvyšší, je přece jen koruna všeho. Chvilé oko přeskočí na úžasný štít Dent Blanche a další a další ledovce září, další velehory defilují: Obergabelhorn, Wellenkuppe, Trifthorn, zvláště skvostný Zinalrothorn a Weisshorn, který je vsutku bílý jako — sníh. A studí. Mrazí pohled na jeho stěnu, kterou k nám rozevívá jako ledovou náruč. Čiší z ní něco tajemného, jakoby výhrůžného. Zermattský hřbitov dovede i o ní vyprávěti. Působí ta vznešená krása Weisshornu tísňivě, ale přitahuje k sobě a vábí. A sotva se nám podaří odtrhnouti od té horské víly zraky, již jsme cele zaujati odvážnými štíty Dómu, Taeschhornu, Rimfischhornu, i v dáli čnějícími Bernskými Alpami: Panna, Mnich, Finsteraarhorn.

Od severu nás však vůdce zažene dvěma slovy: Mont Blanc. Řekne to ledabyly, jakoby nic. Ale námi to trhne: tak tedy tamta bílá pyramida sněhu je nejvyšší hora Evropy! Díváme se do Francie ze Švýcar přes Itálii. Leč nad tou se vznáší bílé moře hebkých obláček, jako nakadešené stádo ovcí. I to je však půvabné. Mont Blanc dlouho nevidíme, ani Weisshorn, Mischabel. Rance neproniknutelné mlhy se stěhují s místa na místo, zá-

pasí úporně se sluncem, které vrhá pohádkové stíny na Gornerský ledovec, 1600 m hluboko pod námi. Díváme se a ani nedutáme, abychom neporušili veliké ticho. Pomodlil by ses nejraději. Nasloucheáš mu a slyšíš je. Mění tóniny. Táhle, dlouze, vysoce. Je to jako nějaká rajska hudba. Lidé dole o ní nemají ani potuchy...

Vůdce se zvedá, pikl zachrastí. Konec snění. Šedesát minut prchlo neuvěřitelně rychle. Mont Blanc se utopil v mlze a z Matterhornu nevidíme, ani co by za nehet vlezlo. Monte Rosa je však v plném lesku. Jak se jen rozloučiti s tímto obrazem! Ale v půlhodince valíme pod sebou kyprý sníh, když sjíždíme, třeba bez lyží k ledovcům Aventina a Valtournanche, a půldruhé hodiny se boříme po kolena ve sněhu Theodulského ledovce. Za to se však až do odpoledne slastně protahujeme na vyhrátých kamenech švýcarské chaty Gandeegg ještě ve třítisícimetrové výšce a opájíme se pohledem na Matterhorn, jež sněhobílá hráz Theodulského ledovce poněkud zastřela. Jen démonický jeho hrot trčí vyzývavě do blednoucí oblohy a půvabný, byť temný mrak ho obchází již dlouhou dobu, jakoby si hledal vhodné místo pro odpočinek. Brzo je našel na jižní hraně a zapadajícímu slunci již nepovolil. Ta chvíle nachového zápolení byla báječná.

Je večer. Ticho. Je slyšet tep vlastního srdce. Na tenhle večer budeme vzpomínat. Co si mi zadržuje hrdlo. Zmocňuje se mne pocit, jemuž se snad říká štěstí. Jak skutečná je krása přírody, jak lze hory milovat!

Nad Monte Rosou pluje stádo obláček a Matterhorn se chmuří do mraků. Sníh a led svítí, i když slunce pohaslo. Na celém obzoru tajemná harmonie vesmíru. Po všem se rozestřela pohoda. Rozhostila se také v nás přesto, že nám byla zima. Ohrnuji límec, strkám ruce do kapes a znovu se vydávám snění...

Dr F. Kroutil, Brno:

Horolezecký průvodce a romantika hor.

Chodil jsem ještě do obecné školy a Alpy a Tatry znal jenom z mapy. Našel jsem v otcově knihovně několik obrázkových knih z Alp, s perokresbami představujícími příšerně kolmé, hladké stěny, uprostřed nich na malém výstupku lezce v okovaných botách — podle velkého odznaku a dlouhých knírů byl to asi vůdce — od něho běžel kus lana nahoru, kus kamsi dolů, kolem se válely mlhy, mraky a poletovali krkavci. Také jsem našel album s fotografiemi z otcových cest po Alpách: na titulním listě byly v půlkruhu nalepeny uschlé hořce, protěže a větvičky alpských růží, uprostřed nějaký vzletný nápis s vykřičníkem. Hory, Alpy, to byly pro mne ty protěže, gentiány, vodopády, krávy se zvonky, kostelíčky s vysokou věží a bůh ví co ještě.

Též když jsem po prvé přišel do Alp, smáli se mně kamarádi, že fotografuji samé vodopády a krávy se zvonky. Zvláště byl jsem šťasten, mohl-li jsem zachytit oboje na jednom obrázku. Tehdy jsme putovali po alpských sedlech a navštěvovali vyhlídkové body; chodili jsme podle mapy a podle Mayerova »Hochtourist«, ale v tomto jsme si vybírali jen obvyklé cesty, označené »bez obtíží«. Viděl jsem tam sice také jakési obrázky stěn se zakreslenými směry výstupů, avšak blíže jsem se jimi nezabýval. Považoval jsem je za vyhrazeny několika málo jednotlivcům a potom ani mne nelákaly; spíše mne ty obrázky urážely v mém romantickém pojetí hor.

Později — při druhé návštěvě v Tatrách — dal mně kamarád horolezeckého průvodce Gy.

Komarnického. Tehdy po prvé jsem pozorně pročítal očíslované popisy výstupů... »20 m nach rechts...«, jetzt schwierige Traverse...«, 8 m hohe Abseilstelle...« Ponenáhlou rostla ve mně touha prodělat všechny ty výstupy, začít nejlehčím a končit nejtěžšími; vystoupit na štít číslem 156 A a sestoupit třeba 156 B, nebo to nějak skombinovat. Na krásu okolí, na rozhled jsem zapomínal. Hora a výstup se stávaly pro mne tím nákresem s tečkovanou čarou a s číslem tím a tím.

Nakonec jsem se s kamarádem pustil do sbírání popisů a do překládání polského průvodce Chmielowského-Swierze. Po kavárenských stolcích, k úděsu číšnického personálu, maloval jsem stěny podoby trojúhelníku, lichoběžníku, zakresloval do nich římsy, komíny, pruhy převisů, dohadoval jsem se s kamarádem, kudy asi vede výstup, jehož popis nám právě poslal pan X, kde se křížuje s výstupem prvolezců Y a Z. Dělili jsme stěnu na poloviny, pásma, patra a bůh ví co ještě. Vrchol jsme často zapomínali nakreslit; ostatně bylo to něco vedlejšího, hlavní byla tečkovaná čára, naznačující směr výstupu. Suťové žleby, převísle schody, 15 m dlouhé lavice — a zapomínal jsem na protěže a vodopády, na všechno to, co na mne působilo při prohlížení otcových alb a Comptonových obrázků v dílech Zsigmondyho.

* * *

Snad to je v základních rysech hlavní výtká, kterou mnozí učiní horolezeckému průvodci. Suchopárně psaná knížka, ve které se hemží údaje jako »vlevo, vpravo«, 5 m »šíkmo vzhůru, 2 m dolů...« a kde počet lanových délek je důležitější než popis rozhledu s vrcholu. Taková knížka je rušivým prvkem a strhává ono vábné kouzlo z »romantiky XX. století«, jak je alpismus někdy nazýván. Zda nemá pravdu onen náš horolezec který raději leze k vrcholu, jak se mu zlíbí a průvodce nosí v batohu hodně hluboko, pod vaříčem a košilemi, aby se k němu nemohl dostat?

Výtká je částečně správná. Vždyť sám jsem byl na nejlepší cestě stát se sběratelem výstupů, zaškrťávajícím si v průvodci výstupy, které jsem vykonal a výstupy, které by bylo záhodno vykonati. Na ostatní jsem zapomínal. Byli bychom poraženi na celé čáře, snažili-li bychom se odůvodniti takto potřebu horolezeckého průvodce anebo dokazovati, že vydání průvodce je žádoucí jako obohacení horské literatury. Je-li snad obohacením zdařilý, horský román, průvodce se svým slohem jím nikdy nebude. Ovšem, jak literaturu rozumíme.

Potřebu horolezeckého průvodce můžeme odůvodniti jenom **účelově**, s ohledem na účinek a na vliv, jaký bude míti. Vidíme, že vydání průvodce téměř vždy přivádí za sebou velký rozmach horské turistiky a horolezectví. Pro příklady nemusíme chodit daleko. Polské »Ta-

try Wysokie« od Chmielowkého a Swierze vyšly v letech 1925—1926. Pozorujeme, že v následujících letech polské horolezectví se vzrůstá nebývalou měrou. Není již omezeno na okruh zakopanských a krakovských lezců, nýbrž zasahuje i Varšavu, Lodž, Poznaň, tedy města, která neměla o horách ani potuchy. V letech 1929 až 1933 je podniknut pravý útok na Tatry; dosud neslezené stěny, jak na straně polské, tak na straně slovenské, padají pod nápor mladých Poláků, rekrutujících se z řad studující mládeže.

Je pravda, že za tímto bojem o tatranskou skálu plíží se stíny. Krev průkopníků zbrcuje úpatí Zamarly, suť pod Kostolíkem, sníh pod Ostrým štítem. Mimo to rodí se »sběratelé« a »zedníci hor« kteří pátrají po všech možných i nemožných výstupech, třeba i v úbočí Osterovy nebo Svišťových věží, jen aby vykonali »prvovýstup« a aby se jejich jméno zaskvělo v Tatarníku.

Ale klady převládají. Generace takto vychovaná v Tatrách a utvrzená bojem se skálou a s přírodními živly, přechází do Alp, do Atlasu, na Špicberky a do Kordiller. Až do jižní Ameriky přichází polský horolezec a propaguje tam svůj sport a svůj národ.

Zda pomýšleli na to ing. J. Chmielowski a dr. Świerz, když spisovali svoje »Tatry Wysokie«?

Sportovní úroveň naší mládeže není nižší než úroveň mládeže polské. Od Váhu, Moravy a Vltavy je blíže k Tatrám a k Alpám než od Visly a Němenu. Což u nás není možný takový rozmach horolezectví jako byl v Polsku?

Horolezecký průvodce je nezbytný z důvodu propagace horolezectví. Horolezecké týdny, pořádané v Tatrách, sice mnoho udělaly na tomto poli, ale jsou omezeny na krátká údobí, na malý počet osob a seznamují účastníky jen s několika štíty a věžemi v dosahu chat. Nejkrásnější části Tater jako Kačí dolina anebo Ladová dolinka nad Černým plesem Javorinským zůstanou pro ně terra incognita.

* * *

Jaký má býti průvodce, jaký je rozdíl mezi horolezeckým průvodcem a průvodcem po dolinách, to jsou další otázky; řádky však nestačí, abych se jimi nyní zabýval.

Vracím se tam, kde jsem začal. Horolezecký průvodce má býti **pouze prostředkem, nikoli cílem sám pro sebe.** Lépe řečeno, nesmí vychovávat horolezce ve sběratele výstupů, podobajícího se filatelistovi, jenž červenou tužkou podtrhuje v Senfově katalogu známky, které mu schází do sbírky. Nesmí utlumiti tu jiskru romantiky, která byla již u kolébky horolezectví.

Suchopárný popis, tečkovaná čára v geometrickém obrazci a romantika, pojmy tak různorodé a přece lze je uvést v soulad.

Většina nejdokonalejších popisů nových výstupů pochází z pera Wiesława Stanisławské-

ho. Měl jsem možnost přesvědčiti se o dokonalosti jeho popisů při výstupu západní stěnou na Žltou věž. Věděl jsem podle popisu předem, že nyní přijde malá plošina, pak 8 m vysoký komín, travers atd. Terén byl velmi komplikovaný, avšak Stanislawského popis vedl bezpečně. Není to tak jednoduché popsat prvovýstup tak přesně, aby jiní mohli se bezpečně popisu svěřiti!

Stanislawski psal během výstupu. Když našli jeho tělo pod Kostolíkem v Batizovské dolině, našli v jeho zápisníku nedokončený popis výstupu ze 4. VIII. 1933, který měl být pro něho posledním.

Psáti během výstupu, toť snad vrchol prózy, vrchol »průvodcovství«! Avšak Stanislawski byl zároveň romantikem, snad nejcitlivějším z tatranských horolezců.

Prý obcházel ve stěně kvítek těžkým převísem, jen aby nemusil na něj šlápnouti. Miloval slunce ve stěně, daleké rozhledy do modravých dálek, tůň mořských ok. Snil o Alpách, o Andách a o Himalaji. Psal básně, procítěně láskou k horám, kypící nadšením a zápalem. Středověký rytíř a autor suchopárných popisů v jedné osobě, W. Stanislawski, může nám být vzorem, jehož snad nikdo nikdy nedosáhne.

*

Končím. I s průvodcem v ruce, nikoli v hlučinách bafohu, můžeme ležeti pod stěnou v zelené trávě, dívati se na krávy se zvonky, na štíhlé věže horských kostelíků, snít a nemysleti na výstupy č. 157 A a 157 B a na tečované čáry v geometrických obrazcích stěn.

Generál V. Klecanda:

V horách a nad horami Kolumbie.

Úzkokolejná dráha vede z Pacifického přístavu Buenaventury naplavenou nížinou, pokrytou kořenovníkovým pralesem na úpatí západních, většinou porfyrových Kordiller. Prodírá se, stejně jako stará, velkými kameny dlážděná španělská soumarská cesta, skalní branou do údolí horské říčky Dagua, hýřícího palmami, bambusem a třtinou. Pralesní stromy na svazích jsou obaleny popínavými rostlinami a pokryty orchidejemi nejrůznějších barev a velikostí.

Škodovská lokomotiva stoupá pohádkovým hávem podél říčky Daguy, která si prorazila cestu skalami až k Pacifiku. Trať je vedena nad strmým břehem a sleduje záhyby svahů, vzniklé tisíciletou výmolnou prací vody. Prodírá se do úrodných kotlin, bývalých jezírek, nyní odvodněných. Řeka Dagua tu bystře plyne, překvapuje divukrásnými vodopády a peřejemi v průvrách. V několika místech skrývá na dně lokomotivy a vagonů, které se do ní zřítily. Je to oblast »derrumbe«, zřícených skal a odplavených strání. Po každém tropickém lijáku stěhuje se sta kubických metrů půdy na trať a někdy i s kolejnicemi do koryta říčky.

Nad stanicí Dagouou končí prales a začínají pastviny. Vrcholy hor se divukrásně zapalují při soumraku k 18. hodině večer. Vlak stoupá serpentínami. Je chladno.

Naše okouzlené rozjímání na zadní plošině vyhlídkového vozu přerušuje brzdič »frenero«. Odsunuje naše křesla a zařizuje se ku práci.

Od stanice Cumbre vlak řítí se s rachotem k východu. Frenero se křížuje. Pomáhám mu utahovat brzdu. Vidíme dole v dáli světla města Cali. Rychlost se zmírňuje a milý frenero, mišenec, trochu švejkovského typu, mi vítězoslavně oznamuje, že jsme ujeli »ďáblu cho-

botu«. Jak je vidět, jízda vlakem je tu spojena dosud s představou boje s temnými duchy a pekelnými silami.

Stavba dráhy je opravdu ďábelsky smělá. Marně ji dvakrát začínali Angličané a znovu opouštěli pro velikou úmrtnost dělníků a častá zhroucení právě dobudovaných úseků. Kolumbijské inženýři dostavěli dráhu v r. 1914 a bojují udatně dále s ďáblem »derrumbe«.

Když jsem se tudy vracel, vlak nemohl dál pro sesutou půdu. Půjčili mi dresinu. Přenesli jsme ji přes derrumbe a dojeli včas do přístavu.

Západní Kordillery jsou nejnižší ze tří Kolumbijských pásem. Jsou málo obydlené. Bohatství zlata jejich potoků je sřeženo komáry, šířícími malárií. Zemědělci sem chodí nakrátko rýžovat zlato v obdobích mezi polními pracemi.

Nocujeme v bohatém obchodním středisku evropského typu, ve městě Cali, v prvotřídním hotelu. Ráno pokračujeme úzkokolejkou, úrodným údolím řeky Cauca k severovýchodu, na úpatí zasněžené, 5580 metrů vysoké Tolimy, ve středních Kordillerách. Z města Armenie vede přes ně silnice pro automobily, mistrné dílo kolumbijských inženýrů. Jistě mají atavickou schopnost zdolávat strmé hory. Zdědili ji od indiánských předků, chodců, kteří s nákladem na zádech, klusavým krokem serpentínami slézají strmé srázy hor. Nesčetné bystřiny padají k cestě, jsou ihned odváděny pod silnici. Ale ucpe-li se drenáž, změní se ihned silnice v koryto horského potoka. Kluzké bláto na zatáčkách nad neohrazenými srázy působí na nervy zvláště tomu, kdo má jiný styl řízení, než kolumbijský šofér.

Na obrovské pískovcové terase na jihový-

chodním svahu středních Kordiller, ve starém koloniálním městečku St. Miguel, ochutnáváme nejlepší kolumbijskou kávu. Otevírá se nám výhled do údolí, vedoucího k východu, napříč masivem Quindio a na vysoké stráně, pokryté pastvinami. Bok údolí je raněn zářezem cesty — přímkou — která spojuje naši pozorovatelnou se dnem říčky, daleko, dole, kam oko dohlédne. Jeli jsme po této zdánlivě »přímce« úplným slalomem!

Pro geologa a botanika je zde nevyčerpatelné množství podnětů k studiu. My, vojáci, vidíme jen »terrain«, učenci tu nalézají žulu a svor na úpatí, eruptivní horniny, pískovce a břidlice nahoře, prales s kapradinami dole a kolumbijský dub, plazivé bambusy, andskou voskoveň a hořce na výšinách, tisíce druhů a barev rostlinstva. Lze budovat hypotesy o vlivu geologie a podnebí na rostlinstvo a odhadovat, co je domácího původu a co přinesené. Papoušci, kolibříci a nádherní motýli mají tu svůj domov.

Potkáváme horské jezdce. Na malém koníku sedí míšenec hrdě, jako kdyby mu patřil svět. Na hlavě sombrero, přes rameno přehozenou »ruanu«, vlněnou pelerinu beze švů, domácí výroby, která řasnatě splývá v elegantních záhybech. Má držení těla a gracií španělského Granda. Od Ibagué na východ nová rovina, údolí řeky Magdaleny, veleťoku, proudícího k severu. Je tu zemědělství, dobytčářství, začíná kávový kraj.

Stoupáme úzkokolejkou do východních Kordiller. Opět rájem, plným palem a květů. Dojíždíme do výletního místa bogotanů, Apula, kde je pěkný hotel koloniálního slohu. Má tam též vilku ministr veřejných prací a války, 35letý dr. Araujo, tvůrce většiny těch inženýrských divů stavby cest. Zaslouží si názvu »dobyvatele And«. Uvítal nás vřele. Musil jsem mu říci svůj obdiv, který se stupňoval, když jsem poznal jeho dílo na východě v pralesích, v týlu armády.

Střed Kolumbie neměl mimo soumarské cesty jiného spojení s východními rovinami povodí Amazonky a Putumaya, od kterých jej dělí hřbet Kordiller. Prakticky je nepotřeboval. Hospodářský život východu byl orientován po řekách, lehce přístupných z Brazílie. Když Peruáni přepadli v roce 1932 nejvýchodnější pohraniční stráž v Leticii, bylo nutno organizovat 1000 kilometrů dlouhou frontu na pohraniční řece Putumayo a připravit její zásobování z vnitrozemí Kolumbie. Ministr veřejných prací postavil za čtyři měsíce novou silnici, 3000 metrů vysoko jdoucí přes vrcholy východních Kordiller. Organizoval říční dopravu a překladiště na peřejích řeky Caquety, tekoucí paralelně s Putumayem. Vytvořil tím rokádní dopravní linii za frontou a spojil ji s pevnostkami na Putumayu silnicí a cestami, vedoucími sta kilometrů pralesem.

Ve východních Kordillerách jsou kávové plantáže. Na každé železniční stanici nabízejí bílé oblečené Indiánky svazky ananasů, 6 kusů za 1 Kč a nejrůznější tropické ovoce.

Jest tu žula, slíny a pískovec v záhadném pro laika rozvrstvení. Míjíme v nesčetných serpentínách dvě terasy, plné kávovníků a stromobytných smokvoní »matapalos«, které zastíňují kávovník hustým listím. Stoupáme do mlhy a pralesa. Obdivujeme šedivým mechem zarostlé stromy. Prodlíváme se úžlabinou. Před námi se otevírá zcela nový, nám blízký svět. Luka, oves, brambory, pšenice a místo topolů — eukalypty. Ráz krajiny je jako u nás. Jsme ale 2600 metrů vysoko. Je to Bogotská savana, kdysi dno jezera, kterému Bočika, bůh Indiánů Čibčů, otevřel cestu ranou holí do skal. Ránu je dosud vidět — je to nádherný Tequendamský vodopád, který odvádí vody savany. Jeho terasa je současně hranicí chladného pásma.

Přejíždíme úrodnou savanu, blížíme se hlavnímu městu Bogotě, 2640 metrů vysoko ležícímu. Založili je španělští dobyvatelé v r. 1538, když zde hledali zlatého prince »El Dorado«, nedaleko sídlícího caciqua Čibčů.

Nad městem se rýsují vrcholy východních Kordiller, hora Monserrate s pěkným kostelíčkem a lanovou drahou. Doufal jsem, že uvidím s vrcholů na východ do Ilanos. Marň. Nové hřbety brání rozhledu.

Dostalo se mi od presidenta kolumbijské republiky úkolu provést obhlídku a ocenění vhodnosti obranných příprav fronty. Na třímotorovém Junkersu přelétli jsme východní Kordillery ve výši 4000 metrů a letěli ve dvou půldenních etapách nad Amazonskými pralesy do Leticie.

Místo nestačí popsat vám šestiměsíční pouť po horách a nad horami Kolumbie, Ecuadoru a Venezuely.

*

Vzpomínám na zasněženou Sierru Nevadu, která vystupuje na 5200 metrů jako skvoucí perla ze zlatých vln tropického Karibského moře, na zasněžený vrchol Čimborasa nad úrodnými ecuadorskými poličky. Nejhlubší dojem zanechal však návrat z pralesů.

Vymanili jsme se z amazonských mlh. Před námi se rozevřel pohled na Magdalénské údolí. Tropické slunce ozářilo kraj. Třímotor vrhal stín na jasné hory, řeky se třpytily, prales dole hýřil zelení. Na východě bílé mraky, na západě sněžný štít Tolimy. Jedinečná krása.

A zase cítil jsem lidskou nicotnost. Ale zde nad horami jinak, než tam dole, v beznaději pralesa. V pralese je člověk malý, odsouzený, zde nad horami je tak jasno, lehko, blízko věčnosti.

Svému učiteli nejen v lékařství, nýbrž i v alpismu a přátelství, panu prof. Dr. L. Chodounskému, senioru našeho alpismu, kterého jsem vloni potkal v Tyrolích, jak ve svých osmdesáti letech podnikal výstup na Cevadale, věnuje tyto řádky na důkaz účty opravdové a neobmezené.

V Praze, v říjnu 1924.

MUDr. Jaromír Pečírka.

Guido Rey, jeden z nejslavnějších současných alapistů, se setkal v Giomein, odkud se rysuje Matterhorn v celé své gigantické hrůze a kráse, s turistou, jenž v zavazadlech a kapsách, plných novin, nosil s sebou také onu srdečnou antipatii k alpistům, která je běžnou u některých lidí. Vykládal, jemu že se líbí hory až k místu, jehož lze dosáti povozem nebo mezkem. Vše ostatní, že je marnost a šílenství. Byl to muž vzdělaný a rozvážný, který po dvacet roků trávil léto v horách. Tvrdil, že obdivuje kraje alpské s největším klidem, lépe než my, kteří předpokládáme s chvatem údolí, sotva dojdeme hostince, ihned se dáváme na výstup, někdy dokonce za úplné noci, kdy je vše ve tmách. A mezi tím, co se drápeme vzhůru, musíme dáti pozor na půdu pod nohama, místo abychom se dívali na krásy rozhledu. Unaveni octneme se na vrcholu a již abychom myslili na návrat. Den se sklání a s chvatem se spouštíme po lanech přes srázy a udýchání, s třesoucími se údy nemáme stání, až dojdeme bezpečného přístřešku.

Jest ovšem třeba obdivuhodné energie dostoupiti vrcholu Matterhornu, ale jak že můžeme k smrti unaveni, nevyspalí, pochopiti velebnost tohoto místa, jak můžeme rozuměti tajuplné písni, kterou se ozývá příroda v těchto výšinách? On že zná kouzlo hor a rozumí jim lépe, aniž by mu bylo třeba sraziti při tom vaz.

»Bylo mi ho líto,« praví Rey, »připadal mi jako někdo, kdo chodí jen po břehu a tvrdí, že zná oceán, anebo někdo, kdo se zamiluje jen proto, aby zpíval pod okny serenády.«

Muž ten nevěděl, co je alpismus. A víme to my? Alpismus je láska k horám od modrých, zelených jezer, po hrčících potocích, po hřmících vodopádech až nahoru k bělostným sněžům, věčným ledům a hrdým čelům, jež po tisíce věků zvedají se nade vším, co droboulí člověk jmenuje svět a život. Víme co je láska? Můžeme to povědět? Tisíce let se píše tisíce knih o lásce a dovede si z nich to srdce ubohé, jež lásky nepoznalo, představit, co je láska? A takovým tajemným citem je těž alpismus.

*

Ode dávných věků budily hory u lidí jakýsi děs; byl to pocit neodůvodněný, dětinský. Lid nechával v nich bydliti přisery, divou zvěř, zahaloval je fantastickým nebezpečím, ačkoliv skutečných zkáz, jimiž hrozí, neznal. Vládly tam bytosti nadpřirozené a někdy si pohrávaly se zbloudilým, jindy ho ničily.

Ještě v XVIII. století namlouvali si Poccocke a

Windham, že je u Chamonix údolí, obývané zlými, vražednými divochy a kdo tam jde, ten že se nevrátí. Domněnka tato byla jistě ozvěnou děsivosti, kterou působí hory na chodce z roviny, když po prvé do nich přišel. Artur Young (r. 1787) prohlásil polohu Luchonu v Pyrenejích za úchvatnou, ale hrůznou. Úval Grindelvaldský, který se nám tak líbí svým úsměvným vzhledem a někomu se zdá pro tolik hotelů, cest a drah dokonce »ulizaný«, ličí Grüner (»Die Eisgebirge der Schweizerlande«) r. 1760 ponurým způsobem: »Kraj nejzasmušilejší a nejohroženější naší pevniny... nesnesitelné chladno tam stále panuje a dno údolí je zahaleno děsivou a hustou temnotou.« Hory působily bés až dětinský a ten se přenášel na všechny složky kraje. ať to byly nesmírné srázy, strnulé ledovce nebo hřmotící bystřiny a vodopády. Zkoumání hor velice to ztížilo. Strach neodůvodněný, který jsme nahradili obavou, již může řídit rozum a rozvaha. Tak naučily nás hory vítězství nad silami zdánlivě nezdolnými a nabádají nás dnes k podnikavosti, odvaze, ne však slepé, nýbrž uvážené a vypočítavé.

*

Výstup na vrcholy činí z mladíka muže. Jest to užitečné vzpružení pro měšťáky, jejichž vůle ochabuje a energie klesá. Angličané dobře tomu porozuměli a nemajíce vysokých hor doma, každého roku osaměle nebo v malých skupinách jdou do hor cizích za otužováním těla i ducha.

Hory učí rozvaze, energii a zároveň i klidu. Čtenáři si vzpomenu na chvíli, když stáli u žlabu, kterým jako střely hvízdaly a svištěly kameny, až se dočkali jediného okamžiku klidu, kdy mohli přeskočiti, protože jiné cesty nebylo. A pane P., když jste visel v ledovcové štěrbíně na laně a Vaši společníci viděli, že se lano přetrhlo až na tenký provázek, na němž visel Váš život, s jakým nesmírným klidem a minimálními pohyby docílili, že Vás vytáhli, aniž by se tato tenká nitka Vašeho života přetrhla. Dějiny alpismu vykazují skutky úžasné energie a bezpříkladné rozvahy. Alpista Capdeponť nesl smrtelně poraněnou sestru a když se znovu zřítíl a zlámal obě nohy, vlekl se dvacet hodin přes skály a ledy až našel pomoc. Dr. Lammer byl smeten v tiefenmattské stěně lavinou s Matterhornu 200 m dolů, kde zůstal jeho druh Lorria ležet s přeraženou nohou a hlubokou ranou v čele. Dr. Lammer měl vykloubenou nohu. To se stalo v jednu hodinu odpoledne. Přikryl druhá vším co měl, i vestou a svetrem, a protože se tento probudil v děsivém deliriu, přivázal jej zbytky přetrženého lana na balvany. Plazil se pak až ke dveřím Staffelfalpy, kde se dovolal o půlnoci pomoci. Jsou to jen dvě ukázky heroické

*) Otiskujeme velmi zajímavé úvahy svého zesnulého předs. gen. MUDr. J. Pečírky, uvážené v listopadu 1924 v »Zimním Sportu«. Čas z nich nesetřel ani nadšení a junáckou lásku k horám, ani rozvahu zralého alpisty.

energie, vedené ve velkém neštěstí a nebezpečí nejlidnější rozvahou. A to také hlásají hory: družnost, vzájemnou pomoc, solidaritu vůči nepřátelským silám přírody. Zvou k sobě všechny. V nich se sbratřují všechny národy a všechny stavy, vyrovnání mezi sebou láskou k přírodě a k činu. Na jejich vrcholcích jeví se vám všechny hádky malicherné, tam se učíme navzájem se poznávat a oceňovat. Když jste se vloni někde vysoko s někým setkali a letos ho zase naleznete někde na vysokém srázu, pozdravíte se radostně, jako byste se znali již desetiletí a celou tu dobu se neviděli.

*

Vzpomínáte si, když jste tehdy měli těžký výstup před sebou, jak jste již ve dvě hodiny ráno vyšli z chaty? Ledová pole tratila se ve tmě noční jako bledé stíny do temna. Beze slova šli jste za vůdcovou světlnou. V noci byl mrazík. Sníh ztuhl, že se do něho vtlačovaly jen cvočky vaší obuvi. Šlo se nádherně jako po silnici a noční ticho nerušilo nic, než chrupání sněhu pod těžkým krokem. Symfonii nesčetných pramének a potůčků na ledě i pod ledem spoutal mrazík. Jen tu a tam zazvonil cepín o řetizek. Šli jste hodinu beze slova. Za nočního mrazu jste měli vystoupit po ledovém svahu. Po němž včera, za horka dne, se metly a hřměly laviny. Pak jste měli projít stěnou, se které, jak se oteplí, se řítí kamení až do večera. Šli jste dále, až pojednou se zastavilo světélko vůdce a cepín zazněl tříštivým zvukem, jak se zasekl do ledu. Jste již v lavinovém svahu. V prvním, sotva znatelném zábrěsku přicházejícího dne rozeznáváte hrubé obrysy na obzoru. Dvacet, třicet, snad padesát stupňů vysekl vůdce. Pak byl svah plošší a za chvíli jste stoupli na kámen, na skálu. Jste ve stěně. Malý jen pohov, aby se sluch zbystřil, zdali se v otlučeném, ometeném srázu nic nehýbe. Ne, hora ještě spala, ale byl již den. Rychle prolezli jste srázem. Na druhém jeho kraji vás již stihly první oslňující paprsky slunce a stanuli jste v sedle, odkud byla dobrá, volná cesta na vrchol. Rádný pohov a snídane. Slunce již hřeje a tu se pojednou ozvaly ve stěně skoky kaménku. Zase ticho. Za chvíli zase kámen. Hora se probouzela a jakoby se rozpínala, svalovala se sebe kamení. Hvízd jeho vzduchem, rachot jeho ve stěně začal být souvislý. Zapálili jste si dýmky. Pak se začaly ulamovati velké kameny, balvany trhaly sebou ve skocích sráz, roztloukaly se vzájemně a do jasného rána se rozvířil žlutý skalní prach. Dlouho jste se dívali na tento nejprimitivnější obraz života mrtvé hmoty. Když jste po bělostném sněhu a tvrdém ledu dostoupili vrcholu, hřmělo pod vámi kamenování, do něhož se ozval chvillemi jako fortissimo rachot lavin tam, kde jste v noci sekali schody do ledu. A proč jste šli v noci touto cestou, která za dne ohrožuje? Proč ne hned na druhou stranu, kde je cesta bez kamenování a bez lavin? Protože to trvá dva dny, než se hora sleze. Byli byste musili přes Trafoj, štílskou silnici přes sedlo, Bormiém a Sv. Kateřinou do Val Zebrů, abyste měli cestu pohodlnou, bez nebezpečí.

Tak se naučil člověk poznávat slabé stránky nemírnických velehor. Tak vítězí lidský rozum nad hroznou a ničivou silou mrtvé hmoty.

Hory jsou ohromné a přece dobromyslné. Přijmou každého, kdo k nim přichází. Ať je to učenec, jenž jde za studiem, ať je to malíř nebo básník, který tam hledá vnuknutí a inspiraci, ať jsou to siláci, kteří žádají od nich mocné únavy, ať jsou to ti, kteří znavení vlhou tíhou a nudou velkoměsta, přicházejí k tomuto jasnému zdroji tělesného a duševního zdraví. A čím to je?

V horách se činnost organismu zvyšuje, krev se pobíží k rychlejšímu oběhu. Tělesné zaměstnání ve svěžím vzduchu oživuje zdraví těla, jež se stává pružnější, i zdraví duše, jež se bystří. Vliv tento vykonává výška i intenzivní práce svalstva.

Nemusíme ovšem nadsazovati jako Matilda Seirao, která nechá vyprávět starého lékaře Engandina, že je úval tajemství života. Žádný kraj na světě nemá všehožného léku pro dlouhověkost... Průměrný horal není pevnější než rolník a nežije déle. Ba naopak vidáte v horách méně staříků, vyhřívajících se na prvním jarním slunci, než dole. Vidíte i v horách, kde lidé žijí čistotně a správně, dosti dětí hubených a bledých a dosti postav souchotinářských tam, kde se starí sanatoria pro tuberkulosu. Člověk v horách usedlý nemá se lépe, než jinde. Je to změna okolí, která pobíží organismus jako bič spřežení. Jakoby věnovaly hory své dobrodiní těm, kdo jich neobývají.

Alpismus sulažuje těla i duše životem vyprahlá a jeho fyziologické účinky jsou podivuhodné. Když zde, doma, silněji klesne barometrický tlak, máte pocit nevěle, jste jako ochabli. Příroda ztichne, ptáci létají nízko a vy cítíte tíhu těla a jste jako malátní. Šli jste někdy za jasného rána přes Seisenskou alpu? Nebylo vám do zpěvu? A je tam o 70 až 80 milimetrů tlaku méně než u nás. Je tam tak nízký tlak, jaký u nás zde dole nikdy nebývá a který ukazuje ještě hlouběji na stupnici, než bývalo na starých tlakoměrech vyznačeno: orkány a zemětřesení.

Jsou to účinky zřetelné. Cítíte se volní. Tělo vaše jakoby bylo lehčí. Mysl máte rozjásanou tak, že byste se nejraději pustili v let s orlem, jenž se nad vámi vznáší. Tento stav těla i mysli jsou důsledky biologické záhady. Paul Berl myslil, že přibývá rudých krevních tělísek. Mosso, který činil svá pozorování v Cappana Margherita na Monte Rose, 4.600 m vysoko, domnívá se, že krevních tělísek nepřibývá, ale že se soustřeďují pod kůži a okysličování že děje se přímo povrchem — idea, která se zdá být blízká pravdě.

V každém případě jsou účinky alpismu na soustavu nervů a mozku nepochopitelné a byly již dávno známy. Rousseau, tento vyvolený interpret peripatetiků, uznal, že chůze v horách oduševňuje a oživuje ideje. Michelet prohlásil, že »nikde není duch tak volný, jako tam«. Stendhal poznal nahoře »plné vědomí vůle«. Každý může pozorovati při výstupu, úměrném jeho silám, že mysl se jasní, dojmy jsou živé, smysly se tříbí a že se dostavuje duševní rovnováha a ovládnutí sebe sama.

(Pokračování.)

Horolezecká cvičení a zájezdy

Horolezecká cvičení v květnu a červnu 1935.

Černolické skály u Všenor, každou neděli.

Prachovské skály u Jičina, každou sobotu odpoledne a v neděli, až do 23. června. (Klubovní stanice »Český Ráj«.)

Suché skály u stanice »Malá skála« za Turnovem, dne 12. a 26. května a 2. června.

Hrubá Skála u Turnova, dne 19. května a v době od 8. do 10. června. (Svatodušní svátky.)

Skály na Radyni. Společně s členy obočky v Plzni dne 16. června.

Andrbašské skály. Jen pro školené lezce. Datum zájezdů se sjedná v pátečních schůzkách v kavárně »Louvre«.

Při nepříznivém počasí se cvičení nekonají.

Podrobné informace při pátečních schůzkách v kavárně »Louvre« nebo písemně: Josef Janeba, náčelník cvič. sboru KAČS., Praha XII., Sumavská 8.

Josef Janeba, náčelník.

Agitujte pro náš klub a získávejte nové členy.

Letní tábor ve skupině hory Monte Rosa

pořádá milánská odbočka CAI. v době od 21. června do 25. srpna 1935. Tábor bude na Casera Lunga ve výši asi 1.800 m, hodinu vzdálený od místa Alagna. Tábor bude vhodným opěrným bodem k výstupům do celé skupiny masivu Monte Rosa a Lyskam.

Poplatek 150 lir za osobu, a to: za týdenní pobyt, ubytování pod stany, stravování, dopravu zavazadel z Alagna do tábora a zpět, účast na společných výstupech a při kursech ledovcové techniky.

Informace sdělí při schůzkách v kavárně »Louvre« místonáč. cvič. sboru KAČS. Jan Říhánek, Praha-Nusle II., Ul. 1. listopadu 1120, kde je možno získati informace písemně.

Monte Rosa, Lyskam, Breithorn, Castor a Polux je program zájezdu, který pořádá náš místonáčelník J. Říhánek v době od 17. srpna do 1. září 1935. Odjezd z Prahy dne 17. srpna do tábora na Casera Lunga, pobyt v táboře 1. týden, přechod do Zermattu. Návrat do Prahy dne 1. září v 18 h. 15 m. Počet účastníků je omezen.

Ing. Ferd. Gottmann:

Hruboskalsko.

Lesnaté návrší od hradu Valdštýna k Hrubé skále je rozekláno řadou postranních údolí, směřujících vesměs k silnici z Turnova, přes Sedmihorky k Troskám. Úzké hřebeny oddělují tato údolí od sebe, jsou většinou korunovány pískovcovými skalami.

Když náš klub otevíral svému členstvu cvičiště v Prachovských skalách, nepotřeboval nic jiného, dnes však je mnoho těch, kteří tyto skály již dobře znají a proto obrací se zájem klubu také jinam.

Možno říci, že Hruboskalsko je přirozeným pokračováním na cestě od jednoduchého k složitějšímu. Převážně svislá členitost Prachovských skal vychovává výtečné lezce komínové a spárové. Stěny pak jsou zpravidla velmi chudé a obvykle pro lezce nemožné. Hruboskalsko, ač je z pískovce jako Prachov, je složeno z pískovce měkčího, nestejnorožitého. Členitost je skoro vesměs vodorovná. Vidi-

me zde věže, rozdělované vodorovnými pásy na skupiny hlav na sebe postavených. Stěny jsou bohatě rozčleněné, často velmi lámavé a převíslé. Železitým tmelem spojený pískovec tvoří často jakoby krajky, obalující stěny a lámající se při každém doteku. — Je pochopitelné, že tento útvar vyžaduje docela jinou lezeckou techniku. Stěny, velmi vysoké, místy převíslé, jsou mnohem nebezpečnější než spára, do které je možno se zaklínit. Také velká lámavost kamene vyžaduje jinou, často velmi opatrnou práci. Setkáváme se zde proto zhruba se skobami ve stěnách. Skobami, pravidelně důkladnými, na které se musí jistíci úplně zavěsit při jistění prvolezce. Lano, používané, musí být co možno dlouhé (40—50 m), neboť slánění, pokud je jednoduché, je skoro vždy vyšší než 15 m. To všechno podporuje další výchovu lezce.

Lezec zvyká si na větší výšku, učí se jem-

SHOECLUB

sklad moderní obuvi • Praha II., Jindřišská 16

Členům Klubu alapistů 5% slevy

nému zachovávání rovnováhy na svislých stěnách, opatrnému zatěžkávání nejistých záchyťů a šetření sil v převisech. Pokusím se proto v dalších číslech »Věstníku« popsat v hlavních rysech tuto skupinu a uvést několik hlavních věží a výstupů. Bude dobře, když budou naši lezci navštěvovat více tyto skály, jež jsou dosud hlavně působištěm lezců německých.

Jen ještě na jedno bych chtěl upozorniti. Skoby na věžích často navštěvovaných, bývají ve výborném stavu. Ale kam se často nevystupuje, možno nalézt staré skoby, jež nevyhovují. Proto je třeba, aby se každý přesvědčil o stavu skoby a měl při ruce vše, čeho třeba k opravě nebo k výměně.

Zprávy klubovní

Řed. Rudolf Pilát, milý náš předseda, zjistil dne 26. března t. r., že mu je šedesát. U mnohého člověka znamená to blížící se stáří, u našeho vzácného a milého přítele však jen faktum, že je 60 let na světě. Bude dál, nejen pilně, ale se živelným zájmem pracovat, zejména všude tam, kde jde o dobrou, ušlechtilou věc nebo o pomoc trpícímu nebo nešťastnému člověku.

Z hloubi srdce přejeme svému předsedovi, aby zůstal dlouho mezi námi zdrav a tak svěží, jako dosud.

Pan MUDr. Jaroslav Křeček z Prahy, náš člen, byl prohlášen dne 22. března t. r. doktorem veškerého lékařství. Srdečně blahopřejeme.

Dary.

Arch. Ing. Jaroslav Linhart v Bratislavě, čestný člen našeho Klubu, věnoval Kč 500.— na vydávání časopisu a na propagaci Klubu za hranicemi.

Firma **Křížik-Choudoir** v Praze Kč 250.—.

Předseda Klubu **řed. R. Pilát** uhradil veškeré výlohy zájezdu franc. lyžařů do Prahy částkou Kč 249.30.

Člen našeho cvičitelského sboru **Václav Kern** v Čejetickách daroval v přeplatku Kč 10.—.

Výbor Klubu **děkuje srdečně** všem dárcům a ujišťuje je, že mu bude toto uznání činnosti Klubu pobídkou k další intenzivní činnosti.

Výstava Durmitoru. Náš Klub účastnil se společně s Československo-jihoslovenskou Ligou a Národopisným oddělením Národního Musea výstavy skupiny Durmitoru, která byla otevřena dne 22. března za přítomnosti hosta Dr. Gušiče ze Záhřeby, vyslance Jugoslaviie p. min. Grisogona, primátora Dr. Baxy a jiných reprezentantů korporací. Náš Klub byl zastoupen naším místopředsedou vrchním radou Heverou, místonáčetníkem Řihánkem a Dr. J. Pořízkem.

Společného večera na počest p. Dr. Gušiče zúčastnil se náš předseda R. Pilát.

Noví členové.

V r. 1935 byli až dosud přijati tito členové:

742. Univ. prof. **MUDr. Bohumil Prusík**, Praha XII., Jugoslávská 31.
743. **JUC. Jaroslav Řezáč**, Plzeň, Bezovka, Na Hvězdě 2.
744. **Josef Hora**, úředník, Praha VII., Maninská 1237.
745. **Otto Jelínek**, studující, Praha VII., Přístavní 39.
746. **JUC. Jan Šíma**, Benešov u Prahy, Na Mydlářce 815.
747. **Josef Jiříčka**, prokurista, Praha XIII., čp. 843.
748. **Rudolf Mos**, Letky č. 55, pp. Libšice.
749. **Václav J. Hyka**, leg. tajemník, Praha XIX., Zelená 4.
750. **P. Zdeněk Kopáček**, provisor, Praha I., čp. 191.
751. **Ing. Josef Novák**, Liberec, Dlouhá 70/II.
752. **Arch. Quido Záruba-Pfeffermann**, Praha XIX., č. 35.
753. **Frant. Svoboda**, zřízenec stát. drah, Starý Plzenec, Kramářova tř. 453.
754. **Josef Kadlec**, úředník stát. drah, Plzeň, Solní 19.
755. **Ing. C. J. Frolik**, Libčice.

Funkcionáři Klubu alpistů československých, odb. Plzeň.

Předseda: **Arna Juránek**, továrník, Plzeň, Fügnerova 8.

Místopředseda: **Berta Lang**, pokladník banky, Plzeň Poděbradova 19.

Jednatel: **Jiří Faustus**, knihkupec, Plzeň, Fodermayerova 15.

Zapisovatelka: pí. **Maruš Faustusová**.

Náčetník: **E. Malcher**, Plzeň, Mánesova 60.

Místonáčetník: **Jiří Faustus**.

Správce náradí: kpt. **Ing. Frant. Laibl**, Plzeň, Zbrojní učelístě členů.

Náhradník výboru: doc. **JUDr. Vl. Mandl**, advokát, Plzeň, Hájkova 18.

Revisor účtů: **Josef Vlach**, Plzeň, Škodovy

Klub alapistů českoslov. odb. v Hradci Králové ustavil se ve valné hromadě, konané dne 9. dubna t. r. takto:

Předseda: **MUDr. Břet. Janoušek**, Hradec Králové II., Chelčického 733.

Místopředseda: **JUDr. Josef Meluzín**, přednosta okres. úřadu, Chotěboř.

Jednatel: **Jan Pecka**, řed. závodu, Hradec Král., č. 609. Tel. 450.

Pokladník: **Ing. Old. Hofman**, Hradec Králové, Průmyslová 812.

Náčelník: **J. P. Z. Pilnáček**, prokurista, Hradec Králové, Pospíšilova 281.

Členové výboru: **Ing. Frant. Novák**, Hradec Králové, Šafaříkova 514, **Karel Kouba**, Kukleny, Jeronýmova 492, **Josef Šrámek**, Hradec Králové, Čelakovského 638, **ing. Jaroslav Janátka**, Hradec Králové, Nerudova 521.

Náhradníci: **Ing. Břet. Hanuš**, Hradec Králové, Mánesova 658a, **Stanislav Linhart**, Hradec Králové II., čís. 62.

Revisoři: **Josef Kašpar**, účetní, Hradec Králové II., Kydlínovská, **Jaroslav Skalický**, Hradec Králové, Legiobanka.

Klub čsl. turistů svolává valnou hromadu do Brna na den 5. května t. r. Výbor požádal odbočku v Brně, aby zastupovala náš klub při této manifestaci největší naší sportovní korporace.

Spolok Tatranských horolezcov »JAMES« v Spišskej Novej Vsi vyšel neobyčejně ochotně vstříc naší žádosti, aby byl propagován náš »Věstník« mezi jeho členy. Děkujeme tomuto bratrskému sdružení co nejserdečněji za jeho pomoc.

Povinností všech nás jest, abychom posílali zprávy i s příslušnými fotografiemi do časopisu »Krásy Slovenska« ve Starom Smokovci. Vždyť sledujeme všichni společný cíl — propagaci našich krásných Vysokých Tater.

Prosíme všechny členy, aby nezapomínali svými literárními příspěvky na bratrskou naši organizaci v Spišskej Novej Vsi.

Spolok Tatranských Horolezcov »James« ve **Spišské Nové Vsi** pověřil na valné hromadě naše členy: R. Piláta, Oružinského, Hofrichtera,

Hodžu a pí Štáflovou v Praze, Faustusa v Plzni, Dr. Meluzína v Chotěboři a Kučeru v Košicích funkcí důvěrníků.

Tomáš Budzak, vůdce horolezců a vysokohorských turistů z goralského Ždiaru u Tatranské Kotliny, zahynul koncem března t. r. pod lavinou u Zbojnické chaty ve Velké Studené Dolině ve Vysokých Tatrách.

Letošní lavinová neštěstí nebyla tedy uzavřena smrtí tří lyžařů na Dumbieru. Budzak, který vedl tři studenty na Klinický štít, zahynul v lavině, která se utrhla u Zbojnické chaty. Několik dní před tím zachránil trojici studentů, které vedl, v Bielských Tatrách nad Ždiarem. Studenti se zachránili. On byl silou hor přemožen.

Čest budiž jeho památce!

JUDr. Roman Kordys, čestný člen turistické odbočky Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, zemřel koncem roku 1934. Byl nejen dobrým spisovatelem a novinářem, ale také znamenitým horolezcem a zakladatelem polského lyžařství. Založil časopis »Taternik«, orgán turistické odbočky P.T.T. a Kola Wysockogórskiego varšavské odbočky této organizace. Výstupy, které zemřelý vykonal první ve Vysokých Tatrách, jsou zejména: traverse štítů: Batizovského, Hrubého a Javorového, jižní stěny Mnicha a Velké Vysoké.

Klub alapistů československých oceňuje plně opravdové zásluhy zemřelého o vysokohorský sport a věnoval proto předseda Klubu řed. Pilát tomuto ideovému i odbornému pracovníkovi vřelou vzpomínku na valné hromadě Klubu, konané dne 22. března t. r.

Do československé rodiny
patří pojistka
BANKY SLAVIE

Odborná literatura domácí

Časopis Turistů uveřejňuje v č. 2 článek »Vysoké Tatry a naše armáda«. Ve 3. čísle článek p. Oružinského »Zimní horolezectví« a článek J. Rottera o Hostýnských horách.

Bezkydy Jeseniky, Moravská Ostrava, popisuje v č. 2 novou chatu KČST na Javorovém v Bezkydech a uveřejňuje článek o lyžování na Slovensku.

»**Kdy a kam**« revue KČST odbor Praha, podává v čís. 2 výroční zprávu o činnosti pražského odboru v roce 1934.

Zimní Sport uveřejňuje v č. 6 podrobné výsledky závodů FIS v Tatrách se zajímavým a příznivým posudkem švédského hosta G. Mellina o celkovém dojmu závodů. V č. 7 má náš místonáčelník p. Řihánek zajímavý článek »Laviny a první pomoc«.

Studentská Turistika. V č. 2 Laco Tóth uveřejňuje článek »Prvá zima v chatě pod sedlom Váha« a Jenda Turek článek »Malá Fatra v létě,

i v zimě«. Dále obsahuje číslo kapitulu o horolezectví a článek o sovětském alpismu.

Krásy Slovenska, č. 2 referují o lyžařských terénech pod Súlovem na Kysucku a v okolí chaty na Chabenci v Nižních Tatrách.

Mapa a busola, škpt. J. Jedlička. Druhé vydání s 31 obrázky. Cena Kč 5.60 v knihkupectví KČST, Praha II., Mikulandská 7.

Turčianský Sv. Martin, vydal odbor Matice Slovenské red. prof. P. Florka. 174 stran, s popisem turistických míst celého kraje. Cena Kč 12.—.

Máňa Ostravická, Úsměv Tater, z polštiny přeložil K. Doubrava. Knihkupectví KČST, Cena Kč 6.—.

Die Karpathen píše v březnovém čísle o Jarolímkově můstku v Tatrách a v referátu o časopisech zmiňuje se příznivě o našem časopisu.

Odborná literatura zahraniční

Planinski vestnik, Lublaň. Třetí číslo přináší článek o Kočně v Saviňských Alpách, o Dovškem Gamzovci a Škrlatici ve skupině Triglavu a o řeckém Olympu. Čtvrté číslo obsahuje článek o Pohorji a o lyžařské výpravě od Triglavu na Vogel.

Hrvatski Planinar, Záhřeb, přináší ve 3 čísle článek o Planině Čabulja.

La Montagne, Paříž, uveřejňuje v únorovém čísle článek p. R. Lenoble, účastníka loňské francouzské výpravy do Československa o jeho cestě do východních Karpat. Autor vypravil se na polské straně na Gorgany a z Worochty vystoupil pak na Hoverlu, odkud po hřebenu přešel na Turkul a sestoupil podle Tisy až do Rachova. K článku jsou připojeny dvě mapky a zdařilé reprodukce. Pan Lenoble učinil tím znamenitou propagandu pro Podkarpatskou Rus. V témže čísle jest referát o znamenité přednášce o francouzské loňské

výpravě do Československa, kterou pronesla sl. Lacroix koncem listopadu v Oceanografickém ústavu. Číslo březnové jest věnováno Pyrenejím s články o Pic Posets, Petit Pic du Midi d'Ossau, Vignemale, a Seilh de la Baquo.

La Revue du Ski, Strasbourg, uveřejňuje v březnovém čísle mezinárodní lyžařské zprávy. Dubnové číslo referuje o lyžařských závodech FIS v Mürren a o závodech Kandahar. Ze závodů FIS v Tatrách uveřejněna je reprodukce skupiny francouzských závodníků a delegátů a obraz Tater.

Bulletin trimestriel de la Section de l'Isère du CAF. Grenoble, přináší zprávy odbočky a seznam lyžařských výprav.

Revue Alpine, Lyon. Číslo za první čtvrtletí obsahuje zajímavý článek P. Melona o jeho pobytu v horách s belgickým králem Albertem.

Umělecký fotoatelier A. WILDT, Praha I., na Příkopě 33,

poskytuje našim pánům členům 10% ní slevu u větších formátů z plných cen, při zaručené prvotřídním provedení. 6 pohlednic Kč 40.—. — Telefon 216-12.

Vesele se světem šinem,
ale jenom s Thymolinem.

Bulletin Mensuel de la Section Lyonnaise du C.A.F. Únorové číslo přináší spolkové zprávy a seznam výprav. V březnovém čísle jest referát o banketu, na kterém byli v Lyoně přítomni generál a voj. guvernér Dosse, M. Herriot, Naville, předseda ženevské odbočky švýc. alpského klubu, a předsedové franc. alpského klubu Sarraz Bournet a de Segogne.

La Vie Alpine, Grenoble. Číslo za první čtvrtletí t. r. obsahuje článek, popisující ostrov Elbu, dále jest tam stať o Léonovi Zwingelsteinovi, který zahynul na hoře Pic d'Olan loňského roku.

Bulletin de la Section Genevoise du Club Alpin Suisse. Věstník uveřejňuje výroč. zprávu odbočky za rok 1935.

Die Alpen, Bern. V březnovém čísle pojednává G. Dyhrenfurth o své loňské výpravě do Himalají, které se účastnil náš dopisující člen ing. P. Ghiglione z Turina.

Turistický průvodce po Polsku vyšel právě v jazyce holandském.

Nos Montagnes, Curych. Březnové číslo přináší popis traverse Castora a Polluxe, jakož i referát o výpravě bernské odbočky ženevského alpského klubu na Rosablanche. Dále uveřejňuje číslo program výprav odboček na rok 1935. Dubnové číslo referuje o výpravě odbočky v Lausanne do skupiny Bietschhorn.

Peñalara, Madrid. Lednové číslo obsahuje dlouhý článek o traversi Pyrenejí. V únorovém čísle jest článek o skupině Sierra de San Millán. Březnové číslo referuje o hoře Tiro Tirso ve skupině Picos de Europa v Kantabrijských horách.

Butletí del Centre E. »Sabadell«. V čís. 55 jsou spolkové zprávy a ilustrace z hor katalánských.

C. E. Aliga, Barcelona, referuje o nové chatě ve Vall Ferrera, blíže hranic Andorry a o jeskyních v Katalonii.

Unió Excursionista de Catalunya přináší v čísle březnovém článek o skalách katalonského Montblancu.

Butletí del Centre Excursionista de Catalunya, Barcelona, uveřejňuje v čísle únorovém a březnovém o horolezecké činnosti slavného pyreneisty Henry Russell-Killougha.

Unió Excursionista de Catalunya uveřejňuje v čísle únorovém a dubnovém pokračování článku »Od Aneto k Sant Maurici«.

Manuel de Montagne et d'Alpinisme Militaire vyšel péčí komise ministerstva války v Paříži. Librairie militaire Berger-Levrault, cena 6 frs.

Rivista Mensile, C. A. I. má v únorovém čísle pojednání o italských ledovcích a článek o zimním období v Dolomitech. Březnové číslo přináší zajímavé pojednání o výstupech šestého stupně.

The Journal of the Mountain Club of South Africa vydal ročenku za rok 1934 se skvělým obsahem o horách jihoafrických s krásnými ilustracemi.

Taternik, Krakov. V sešitu č. 3 jest věnován úvodní článek zemřelému průkopníku polského horolezectví Romanu Kordysovi. V dalších dvou článcích jest vysloveno přání, aby v Tatrách nebyly stavěny již další chaty, stezky a lanové dráhy. Dále jest uveřejněn seznam nově vykonaných výstupů v Tatrách. Sešit 4 jest věnován loňské polské výpravě do Vysokého Atlasu v Maroku. Příspěvky napsali: J. K. Doravski, Jiří Golcz, L. Gorski, St. Groński, Zb. Korosadowicz, K. Piotrowski, J. A. Szczepański a J. Wojsznis. Přiloženo jest 7 map, 4 rotogravury a 20 fotografií.

Turysta w Polsce. Pod tímto názvem počal péčí Tatrzańskiego Polskiego Towarzystwa, Polského Lýžařského svazu a Polského kajakového svazu vycházeti nový časopis, za účelem propagace polské turistiky. V prvním čísle jest uveřejněn článek našeho čestného čle-

na prof. Goetela o polských typech horských chat. Časopis jest opatřen ilustracemi. Redakce v Krakově, ul. Pilsudskiego 19. Druhé číslo přináší článek o chatách na horách Czywczyńských v poříčí Čeremoše ve Východních Bezkydech. Dále uveřejňuje J. K. Dorawski článek o zimních výstupech na Tatrách.

Berg und Ski, Vídeň, obsahuje v březnovém čísle pokyny k lyžařským základ. cvičením. V dubnovém čísle jest popis prvního výstupu severovýchodní stěnou na Bieshorn.

Allg. Bergsteigerzeitung, Wien, dává v čís. 618 a 619 pokyny k jarním lyžařským výpravám.

Deutsche Alpenzeitung, Mnichov, přináší v č. 3 článek F. Schmitta o Sven Hedinovi jakožto horolezci.

Nové publikace.

»Smučanje« slovinská kniha o horolezectví od Roberta Kumpa, 140 stran, cena 60 din. Učitel'ská tiskárna v Lublani.

L'Alpinisme, guide pratique, E. Brodbeck, 376 stran s četnými ilustracemi a mapou Švýcar. Société Romande d'Éditions, Lausanne.

La Cartographie des Pyrénées, Capitaine Massie. Vydáno odbočkou Hautes Pyrénées franc. alpského klubu, Tarbes. Cena 10 fr. 127 stran s fotogr.

Manuale di Alpinismo, Renato Chabod a Giusto Gervasuti, vydal Club Alpino Italiano, cena 10 lir.

Offizieller Skitourenführer der Schweiz. Vydal švýcarský svaz lyžařů, Verlag Kummerly et Frey, Bern.

Les Guides Bleus: Suisse, 672 stran, 53 map, Librairie Hachette, Paris, 1935.

Bergsteiger Taschenkalender 1935, Vídeň, Verlag der Allgemeinen Bergsteigerzeitung.

ARCHITEKTURA

Při stavbě domů a vil, při zařízení a adaptacích bytů, obchodních místností a pod.

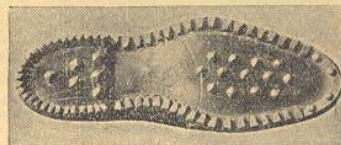
PORADY
PROJEKTY
ODHADY

provádí

ARCH. ING. JAR. ŠANDA
PRAHA XIX. NA MARKVARTCE 10

Prvotřídní obuv horskou a turistickou

vyrábí
a opravuje

JOSEF BARTÁČEK, obuvník
NUSLE-ÚDOLÍ, OLDŘICHOVA 36.

(Dlouholetý vedoucí fy F. Müller, Praha XII., Italská 15)

Členové! — Kupujte u firem, které inserují v našem časopise a odvolávejte se na »Věstník« při nákupu.

Kalendarz Narciarski polského svazu lyžařů vyšel na rok 1935 v objemu 200 stran.

Zima w Polsce. Pod tímto názvem vydalo polské ministerstvo dopravy dvousvazkovou publikaci o Východních Karpatech a Západních Karpatech s Tatrami. Tyto brožury vyšly též v jazyku francouzském, anglickém, německém a maďarském.

Ročenka těšínské odbočky Polského Tatr. Towarzystwa »Beskid Śląski« vyšla v rozsahu 104 stran k 25letému jubileu trvání spolku.

Ročenka švýcarského lyžař. svazu 1934, vyšla redakcí A. Fluckigera.

Erste Hilfe für Skiläufer. Dr. A. Hartwig, Vídeň, 1935, H. Kapri Co.

Skileben in Österreich, ročenka rakouského lyžařského svazu na r. 1935, Verlag Ad. Holzhausen, Vídeň.

Guiseppe Mezzotti: Dernières Victoires au Cervin. Z italštiny přeložil Comm. E. Gaillard. S 25 fotografiemi. Verlag Victor Attinger, Neuchatel.

Der Dämon des Himalaja, od profesora B. G. Dyhrenfurtha s druhy. Popis jeho výpravy do Himalají. Kniha má 104 obrázky. Vydal: Benno Schwabe Co., Basilej. Cena RM 5.—.

Im Reiche der Medea, kaukasische Fahrten und Abenteuer, Alfred Naurath, Verlag F. A. Brockhaus, Leipzig. Cena 17.50 šil.

Im Kampf um den Gipfel, Helmut Kretschmer, Verlag Werner Parlow, Berlin, cena brož. 8.50 šil.

Různé zprávy

První chata KČST. v Jeseníkách na Červenohorském sedle bude dostavena do července t. r.

Spolok tatranských horolezců »James« konal svoji řádnou valnou hromadu. Letní horolezecký týden v Tatrách bude se konati pravděpodobně od 11. do 17. srpna t. r.

Přednášku o Slovinských Alpách a kulturních i hospodářských stycích mezi Slovinci a Československem uspořádal v Praze dne 27. března t. r. známý slovinský pracovník p. dr. Staré z Lublaně. Choť p. Staré jest dcerou univ. profesora dr. Heyrovského. Přednášce byli přítomni naši členové a četná společnost.

Znova na Mount Everest.

Britské expedici bylo uděleno povolení k pokusu o výstup na Mount Everest, který bude podniknut v r. 1935—1936. Výprava požádala známého horolezce Ruttledgea, který vedl obdobnou výpravu v r. 1933, aby se i na této výpravě ujal vedení. Ruttledge žádosti vyhověl. (L. N.)

Tajemství velehorské smrti.

Britský fyziolog Bryan Matthews z university Cambridge vydal se s jedenácti spolupracovníky do And v Jižní Americe, aby tam prováděli velmi nebezpečná studia. Ve věčném sněhu hory Auconquilcha byl vybudován srub, zařízený jako nejmodernější vědecká laboratoř. Družina britských učenců bude tu studovat podmínky lidského života ve velkých výškách. Zatím máme v tom oboru nejvíce zkušeností z výstupů na himalajské velikány. Horolezci pozorovali, že napřed ochabuje činnost mozku a pak teprve činnost ostatních orgánů. Na příklad při vystupování na Mount Everest zapomněl jeden z horolezců náhle, proč vlastně s sebou nese fotografický aparát. Podobné příhody měli i jiní. Dr. Matthews bude se svými spolupracovníky soustavně zkoumat všechny tyto příznaky, a to sami na sobě. (Č. S.)

Navštěvujte naše páteční schůze v kavárně »Louvre« (18—20 hod. večer).

Zprávy z ciziny

Mezinárodní alpinistický kongres bude se konati od 4. do 7. července t. r. v Barceloně. Po kongresu projektuje se výprava do Kantabrických hor, do skupiny »Picos de Europa«.

Francouzský alpský klub pořádá v době od 19. do 26. července t. r. výroční schůzi v Chamonix, jež bude spojena s výpravami do okolních hor.

Kongres italského alpského Klubu bude se konati od 15. do 17. července t. r. ve Vicenze. Po kongresu budou výpravy do Piccole Dolomiti, Pasubio, Cengio, Asiago, Ortigara, Monte Grappa a Altipiani. Přihlášky do 31. srpna. Sleva jízdného drahou 70 %.

Soutěž na vybudování horských chat vypisuje Polské Tatrzanské Towarzystwo a Polský Svaz Lyžařů.

Novou ochrannou chatu v Jurgově na polské Špiši zřídil PTT.

Nové chaty v polských Karpatech. Svaz polských lyžařů vybudoval na Pantyrze a na Pikuju nové chaty. Nová chata staví se na Pohorylci, mezi Popem Ivanem a Smotrecem. Rovněž na severním svahu Čornej Hory staví polský Lvovský lyžařský spolek novou chatu.

Chata Tribulaun (Gschmitztal), západně Brenneru na italských hranicích, byla koncem února t. r. lavinou úplně zničena.

VŠE PRO FOTO

S důvěrou se obraťte se svými snímky, zvětšeninami a fotogr. potřebami na firmu:

STAN. ZEMAN DROGERIE, PRAHA IV. Hennerova č. 281. Tel. 705 69.

Popradské Pleso 1513 m Tatry

Turistika. Zimní sporty. Restaurace, pokoje, společné noclehárny. Provoz celoroční.

Prosíme předplatitele, aby nám p o u k á z a l i nepatrnou částku Kč 10.— za p ř e d p l a t n é n a »V ě s t n í k«. Složenku zaslali jsme jim jako tiskopis.

Franc Eiletz, pokladník odbočky Slovinského Planinského Družstva, odbočky v Slovenj-gradcu, zahynul ve stáří 64 let pod lavinou pod Rovnjakovog Vrchu.

Alpine Club v Londýně zvolil za svého předsedu pro dobu 1935—1937 plukovníka E. L. Strutta.

Žádáme členy, aby nám zaslali zprávu o své alpické činnosti v r. 1934. Uveřejníme zprávy hromadně.

Odbor. závod pro komfort v domácnosti i kuchyni

J. N E F F,

Praha, Příkopy 24.

Úplné kuchyňské vybavy pro nevěsty. Nádobí — Strojky — Porculán — Příbory.

Všem členům klubu byly zaslány složenky, aby mohli zaplatiti příspěvek na rok 1935.

Na složenke jsou vyznačeny i případné nedoplatky.

Poukažte nám co nejdříve členský příspěvek i nedoplatky.

Firma Aux Voyages Lubin, 76 rue de l'Hotel de Ville, Lyon, pořádá od 1. do 23. května t. r. výpravu na Kavkaz s výstupy na Čeuki 4856 m a na Mamikon Knok 4900 m. Výlohy a jízdné třetí třídou 2675 fr.

Z Nicy do Chamonix na lyžích podnikl cestu Jean de Villeroy a G. Vernet v době od 21. února do 5. března t. r. Jest to vzdálenost 209 kilometrů. Čistou překročeno 9 průsmyků ve výši od 2000 až 2770 m.

Nové výstupy v Ruském Pamiru. V této oblasti Ruska byly loňského roku provedeny výstupy na dva nejvyšší vrcholy, které byly pojmenovány jmény reprezentantů revolučního Ruska. Pic Stalin 7.495 byl slezen výpravou za vedení Gorbunova, člena ruské akademie věd, a Pic Lenin byl dostoupen profesorem Krylenkem, v jehož společnosti byli hlavně důstojníci a horští vůdci.

Žádáme členy, aby nám oznamovali změnu bydliště. Vracením nedoručitelných poštovních zásilek plýtvá se klubovým jménem.

Cestovní kanceláře ČEDOK v Č. S. R.

Bratislava, Palackého sady č. 5. Hotel „Carlton“.

Brno, Náměstí Svobody č. 4.

Frant. Lázně, Nová Kolonáda č. 5.

Jablonec n./N. Korunní třída č. 15.

Karlovy Vary, Mlýnská ul. č. 1.

Liberec, Zámecká č. 11.

Luhačovice, Lázeňská budova.

Mar. Lázně, Dům Neu-Klinger.

Mor. Osírava, Nádražní tř. č. 20.

Olomouc, Masarykovo nám. č. 432

Plzeň, Kramářovy sady č. 14.

Praha II., Hybernská ul. č. 14.

Praha II., Václavské nám. č. 63.

Praha II., Na Příkopě č. 13.

Železniční jízdenky do všech států, lodní a letecké listky, směnárny, hotely, cestovní literatura, prospekty. Sportovní zájezdy, zvláštní vlaky. Vlastní park vyhlídkových autobusů k výletům a okružním jízdám Prahou. Cestovní informace **zdarma**.

Věstník Klubu Alpistů československých vychází šestkrát do roka. — Vydává Klub Alpistů československých. — Řídí redakční kruh. — Grafickou úpravu řídí mistr O. Štáfl. — Odpovědný redaktor Alex. Fleischer, Praha IV., Na valech 278. — Redakce a administrace: Praha IV., Na valech 278. — **Věstník zasílá se členům Klubu zdarma.** — Pro nečleny předplatné 10.— Kč ročně. Do ciziny 15.— Kč ročně.

Bulletin du Club Alpin Tchécoslovaque, Paraissant six fois par an. — Éditeur Club Alpin Tchécoslovaque. — Rédaction et Administration: Alexander Fleischer, Prague IV., Na valech 278. — Pour les membres du Club gratis. Abonnement Kč 10.— par an. A l'étranger Kč 15.—.

Odběr novin. známek povolen Pošt. řed. v Praze výměrem ze dne 20. I. 1934, čj. 17642/VII-34. — Podací pošt. úřad Praha 8. — Tiskne Dyrnkcva tiskárna K. Reyl, Praha III., Míšeňská 70.

RAKOVNICKÉ A POŠTORENSKÉ
KERAMICKÉ ZÁVODY AKCIOVÉ V RAKOVNÍKU

provádějí

KERAMICKÉ FASÁDY

VE VŠECH BARVÁCH A PROVEDENÍCH

ROZPOČTY A NÁVRHY BEZPLATNĚ A NEZÁVAZNĚ
50LETÉ ZKUŠENOSTI — VLASTNÍ ARCHITEKTICKÝ ATELIER

Alpistům

DOKONALÉ
ALPISTICKÉ POTŘEBY
ZDEJŠÍ I CIZOZEMSKÉ
TLUMOKY
KARABINY
LAVINOVÉ ŠNŮRY
NÁLEDNÍKY
HORSKOU OBUV
SHORTS
KLOBOUKY
a t. d.

SPECIELNÍ HOROLEZECKÉ BOTY
s podešví z plstě (machon) vyrábíme a dodáváme
za Kč 75,-.

SPORT-SVOBODA

PRAHA II., VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ 53.
ŠTĚPÁNSKÁ ULICE 40.

Telefon 283-83

Žádejte nápoje jen
v hygienických impregnovaných
pohárcích

»SOLOKUP«

Vyrábí: »SOLO« odd. impreg. nádobky
v Sušici na Šumavě.

Stavte z oceli

rychle
bezpečně
získáte na místě
uspoříte na čase
a na stavební výšce.

Veškeré informace podá a dotazy zodpoví

Báňská a hutní společnost

Praha II., Lazarská 7.

Nezapomeňte koupit si na cestu:

Odkolkovu zvláště jemnou, u alpistů oblíbenou specialitu „Araba“.

Odkolkovu čokoládu a bonbony!

Odkolkův výborný „Selský“ neb černý „Vita“ chléb!
(Oba druhy chleba zůstávají dlouho vláčné!)

DOKONALOU VÝZBROJ

alpistickou, lyžařskou, turistickou, automobilní, rybářskou. Vše pro weekend, chatu, zahradu a rodinný domek.

Meta,
suchý líh.

J. V. ROTT, a. s. v Praze I.,

MALE NÁMĚSTÍ 142.

Odborný závod zboží kovovým.

Založeno 1840.

Ceníky zdarma.

Prímus,
turist. vaříč.

jsou nezbytné k bezvadnému oholení:

Dobré mýdlo, štětec a miska.

Mýdlo jest nejdůležitější — proto volte jen

PILNÁČKŮVOHOL

Neschnoucí pěnou oholíte i ten nejtvrdší
vous hravě, bez bolesti a zlosti, při
dobré náladě.

1 kus Kč 7.— na celý rok.

M L É Č N É
K Á V O V É

»303«
»304«

K A R A M E L Y

Orion

PRO TURISTY A PRO SPORTOVCE

MOLDAVIA - GENERALI

AKCIOVÁ POJIŠŤOVNA V PRAZE

Akciový kapitál Kč 25,000.000.— plně splacen. - Záruční fond po dotacích
z roku 1933 obnáší Kč 80,667.854*99. (Určen výhradně pro živelní odbory).

Centrála: PRAHA II., Václavské náměstí, palác Generali

Filiálky: BRNO, ulice Antonína Dvořáka 11a

BRATISLAVA, Ondrejská 11, palác Zemské banky